

ČESKÝ ÚŘAD ZEMĚMĚŘICKÝ A KATASTRÁLNÍ SAMOSTATNÉ ODDĚLENÍ KONTROLY A DOHLEDU

Pod sídlištěm 1800/9, Kobylisy, 182 11 Praha 8
IČO: 00025712, tel: 284 041 111, e-mail: cuzk@cuzk.gov.cz, ID DS: uuaaatg

Sp. zn. ČÚZK-050155/2025-21
Čj. ČÚZK-053899/2025

V Praze dne: 17. 9. 2025
Vypraveno dne: 17. 9. 2025

ROZHODNUTÍ

Účastník řízení:

Ing. XY, nar. x. x. xxxx, bytem xxxx (dále jen „obviněný“), na základě plné moci zastoupen **Mgr. Michalem Zahradníkem**, advokátem firmy **DELTA legal**, advokátní kancelář s.r.o., se sídlem Na příkopě 988/31, Staré Město, 110 00 Praha 1, ev. č. ČAK 10212

Český úřad zeměměřický a katastrální (dále jen „úřad“) jako orgán věcně a místně příslušný podle § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a podle § 3 odst. 1 písm. h) zákona č. 359/1992 Sb., o zeměměřických a katastrálních orgánech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 359/1992 Sb.“), k řízení a rozhodnutí o odvolání obviněného ze dne 27. 6. 2025, doplněném dne 25. 7. 2025, proti rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Českých Budějovicích čj. ZKI CB-P-002/00349/2025-7 ze dne 12. 6. 2025, vydanému ve věci přestupku na úseku zeměměřictví vymezeného v § 17b odst. 2 písm. a) zákona č. 200/1994 Sb., o zeměměřictví a o změně a doplnění některých zákonů souvisejících s jeho zavedením, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zeměměřictví“) v odvolacím řízení, vedeném podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“) ve spojení s částí druhou, hlavou VIII správního řádu **r o z h o d l** podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu

t a k t o :

I. Odvolání obviněného proti výroku II. rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Českých Budějovicích čj. ZKI CB-P-002/00349/2025-7 ze dne 12. 6. 2025 se vyhovuje a napadené rozhodnutí se mění tak, že výrok II. napadeného rozhodnutí zní:

„Obviněnému se podle § 35 písm. b) a § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 17b odst. 3 zákona o zeměměřictví za spáchání tohoto přestupku ukládá správní trest

pokuty ve výši 126 600 Kč

(slovy stodvacetšesttisícšestset korun českých).

Pokuta je splatná do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Celního úřadu pro Jihočeský kraj vedený u České národní banky, číslo účtu

3754-17720231/0710, variabilní symbol rodné číslo obviněného bez lomítka, konstantní symbol 1148 pro úhradu převodem z účtu, 1149 při platbě složenkou.“

II. V ostatních částech se odvolání obviněného proti rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Českých Budějovicích čj. ZKI CB-P-002/00349/2025-7 ze dne 12. 6. 2025 zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Zeměměřický a katastrální inspektorát v Českých Budějovicích (dále jen „inspektorát“) vydal dne 12. 6. 2025 rozhodnutí čj. ZKI CB-P-002/00349/2025-7 (dále jen „rozhodnutí inspektorátu“), v němž **výrokem I.** uznal obviněného vinným z přestupku na úseku zeměměřictví podle § 17b odst. 2 písm. a) zákona o zeměměřictví, kterého se měl dopustit tím, že dne 15. 9. 2024 ověřil pod pořadovým číslem ověření xxx/2024 geometrický plán č. xxx-xx/2024 a související záznam podrobného měření změn č. xxx, jehož přílohou byla dokumentace o vytyčení hranic pozemků. Uvedené výsledky zeměměřických činností se týkají nemovitostí v katastrálním území xxxx, v obci xxxx, okrese xxxx. Zmíněné výsledky zeměměřických činností obsahují vady a nedostatky popsané v odůvodnění rozhodnutí inspektorátu a dále v textu jsou souhrnně nazývány „posuzované výsledky zeměměřických činností“. Ověřením posuzovaných výsledků zeměměřických činností podle inspektorátu obviněný nedodržel svou zákonnou povinnost, vyplývající z § 16 odst. 1 písm. a) zákona o zeměměřictví, který stanoví, že autorizovaný zeměměřický inženýr (dále jen „ověřovatel“) je povinen při ověřování výsledků zeměměřických činností jednat odborně, nestranně a vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci, přitom je vždy povinen prověřit soulad postupů jejich vyhotovitele, náležitostí a přesnosti ověřovaných výsledků zeměměřických činností s právními předpisy. **Výrokem II.** byl obviněnému uložen správní trest pokuty ve výši 175 000 Kč. **Výrokem III.** byla obviněnému v souladu s § 95 odst. 1 přestupkového zákona a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 520/2005 Sb.“) uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 2 500 Kč.

I. Průběh řízení před správním orgánem prvního stupně

[2] Inspektorát v rámci své pravomoci, která je mu svěřena § 4 písm. b) zákona č. 359/1992 Sb., vykonal dohled nad ověřováním výsledků zeměměřických činností, které jsou využívány pro katastr nemovitostí a státní mapové dílo. Dohled byl proveden podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“) a navazoval na podnět, předaný orgánům zeměměřictví a katastru nemovitostí Policií ČR. Kontrolovanou osobou byl obviněný a výsledek dohledu byl zaznamenán v protokolu o dohledu čj. ZKI CB-D-007/00143/2025-11 ze dne 17. 3. 2025 (dále jen „Protokol“). Předmětem dohledu byly posuzované výsledky zeměměřických (viz odst. [1]), které obviněný ověřil ve smyslu § 12 odst. 1 zákona o zeměměřictví.

[3] Obviněný využil svého práva a proti kontrolnímu zjištění podal námitky ve smyslu § 13 kontrolního řádu. Ředitel inspektorátu všechny podané námitky zamítl, o čemž spolu se zdůvodněním informoval obviněného přípisem čj. ZKI CB-D-007/00143/2025-14 ze dne 17. 4. 2025.

[4] Výsledky dohledu vedly inspektorát k závěru, že byla naplněna skutková podstata přestupku na úseku zeměměřictví a inspektorát tak z moci úřední v souladu s § 78 přestupkového zákona ve spojení s § 46 odst. 1 správního řádu zahájil řízení o přestupku, definovaném § 17b odst. 2 písm. a) zákona o zeměměřictví. Oznámení inspektorátu o zahájení správního řízení čj. ZKI CB-P-002/00349/2025-1 ze dne 19. 5. 2025 bylo obviněnému doručeno dne 21. 5. 2025, čímž došlo k zahájení správního řízení.

[5] Obviněný nevyužil svých práv, k podkladům pro rozhodnutí se nevyjádřil ani neposkytl údaje pro posouzení svých osobních poměrů. Inspektorát tak dne 12. 6. 2025 vydal rozhodnutí inspektorátu. Obviněný v něm byl uznán vinným z přestupku na úseku zeměměřictví podle

§ 17b odst. 2 písm. a) zákona o zeměměřictví, kterého se měl jako podnikající fyzická osoba dopustit jednáním popsáním v odst. [1]. Inspektorát konstatoval, že promlčecí doba byla podle § 32 odst. 2 přestupkového zákona přerušena oznámením o zahájení řízení o přestupku a ve spojení s § 17b odst. 5 zákona o zeměměřictví proto odpovědnost za přestupek zanikne až po 8 letech od jeho spáchání. S ohledem na den spáchání přestupku odpovědnost obviněného za přestupek podle inspektorátu dosud nezanikla.

[6] Dané řízení o přestupku je řízením navazujícím na výkon kontroly. Při hodnocení nedostatků posuzovaných výsledků zeměměřických činností inspektorát vycházel z obsahu Protokolu, a to z jeho bodů č. 8, 9, 10 a 11. Inspektorát zmíněné vady a nedostatky popsal v odst. 16 až 19 rozhodnutí inspektorátu, přiřadil k nim ustanovení právních předpisů, která byla jednáním obviněného porušena a naplnila skutkovou podstatu projednávaného přestupku. Inspektorát zásadní pochybení identifikoval zejména v následujících postupech obviněného:

[7] Přesto, že v dané lokalitě je geometrické a polohové určení pozemků dáno jen zobrazením hranic pozemků v katastrální mapě, posuzované výsledky zeměměřických činností nedokládají ověření geometrického a polohového určení podle původního výsledku zeměměřických činností, jak ukládá § 87 odst. 1 věta druhá vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální vyhláška“).

[8] Vytyčované lomové body vlastnických hranic nebyly v terénu označeny předepsaným způsobem s odkazem na § 91 odst. 2 katastrální vyhlášky, ač nebyly splněny podmínky pro využití výjimky z provedení trvalého označení hranice v terénu dané citovaným ustanovením.

[9] Vlastníci pozemků, dotčených vytyčováním hranic pozemků, nebyli prokazatelně přizváni k seznámení s výsledky vytyčení, jak ukládá § 49 odst. 3 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální zákon“). Ze shromážděných podkladů dospěl inspektorát k závěru, že přizvání nejenže nebylo provedeno prokazatelně, ale nebylo provedeno vůbec. Nebylo tak naplněno ani ustanovení § 89 odst. 1 katastrální vyhlášky, které stanoví podrobnosti o náležitostech a způsobu provedení takového přizvání.

[10] Vlastníkům pozemků, dotčených vytyčováním hranic pozemků, nebyla doručena kopie dokumentace o vytyčení hranice pozemků, jak ukládá § 90 odst. 2 katastrální vyhlášky.

[11] Za přestupek byl obviněnému uložen trest pokuty ve výši 175 000 Kč. Při stanovení výše pokuty inspektorát vycházel ze zákonné sazby, uvedené v § 17b odst. 3 zákona o zeměměřictví. Dále přihlédl k okolnostem uvedeným v § 37 písm. a) a c) přestupkového zákona. Při posuzování povahy a závažnosti přestupku podle § 38 přestupkového zákona inspektorát popsal význam vytyčováním hranic pozemků a dodržení předepsaných jak odborných postupů, tak právními předpisy předepsanou součinnost s vlastníky dotčených pozemků a dovodil z nich význam dodržení těchto postupů pro zájem, chráněný zákonem, jako je důvěra veřejnosti v údaje katastru nemovitostí a kvalitu výkonu zeměměřických činností, prováděných ve veřejném zájmu podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o zeměměřictví. Rovněž zohlednil rozsah území, kterého se posuzované výsledky zeměměřických činností týkaly a skutečnost, že posuzované výsledky zeměměřických činností se již promítly do obsahu katastrálního operátu.

[12] Inspektorát polehčující okolnosti v daném případě nenalezl, nicméně ve výši pokuty zohlednil výrazně přitěžující okolnosti podle § 40 přestupkového zákona. Ty spatřil v opakovaném páčání přestupků obviněným, neboť ten byl již za obdobná provinění trestán v r. 2020 a znovu v r. 2023 (řízení vedená inspektorátem pod sp. zn. ZKI CB-P-2/79/2020 a ZKI CB-P-1/286/2023). Na této přitěžující okolnosti se tak podle inspektorátu částečně podepsala i nečinnost České komory zeměměřičů (dále jen „Komory“), neboť standardně by již bezodkladně po nabytí právní moci rozhodnutí o spáchání druhého přestupku měla být obviněnému odpovídající autorizace odejmuta podle § 16i odst. 2 písm. e) ve spojení s § 17c zákona o zeměměřictví. To se však nestalo a obviněný nadále pokračoval v ověřování vadných výsledků zeměměřických činností, které z podnětu Policie ČR musel inspektorát opět řešit. Inspektorát tak uzavřel, že obviněný se z předchozích řízení o přestupku nepoučil. Obviněný je posuzován jako podnikající fyzická osoba, forma zavinění se u něj tedy nezkoumá jako formální

znak přestupku a inspektorát ji promítl do výše sankce jako další přitěžující okolnost. S ohledem na výše uvedené inspektorát rovněž usoudil, že vzhledem k opakování obdobných vad, na které byl již obviněný upozorňován v minulosti, má v daném případě jednání obviněného charakter zavinění v nepřímém úmyslu.

[13] Inspektorát se zabýval likvidačním potenciálem uložené sankce. Vzhledem k tomu, že obviněný nepředložil žádné podklady, svědčící o jeho osobních poměrech, ani nenamítal možný likvidační účinek sankce, na jejíž horní zákonnou sazbu byl v oznámení o zahájení přestupkového řízení upozorněn, učinil si inspektorát závěr o jeho osobních poměrech sám na základě odhadu. Využil k tomu přehled nemovitostí ve vlastnictví obviněného (odst. 39 rozhodnutí inspektorátu). S ohledem na zjištěný velký rozsah nemovitého majetku obviněného vyhodnotil jeho materiální zázemí jako nadprůměrné. Za pravidelný příjem obviněného vzal v úvahu průměrnou mzdu v ČR za 1. čtvrtletí r. 2025 (46 924 Kč), uvedenou na webových stránkách Českého statistického úřadu. Z těchto údajů inspektorát dovodil, že sankce ve výši 70 % její horní zákonné sazby nemá pro obviněného likvidační charakter (odst. 42 rozhodnutí inspektorátu).

[14] Při stanovení náhrady nákladů správního řízení podle § 95 odst. 1 přestupkového zákona se inspektorát řídil § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. a určil výši náhrady paušální částkou 2 500 Kč.

[15] Rozhodnutí inspektorátu bylo obviněnému doručeno dne 13. 6. 2025. Dne 27. 6. 2025 bylo inspektorátu doručeno blanketní odvolání obviněného, které již zaslal spolu s plnou mocí k zastupování jeho právní zástupcem, advokátem Mgr. Michalem Zahradníkem. V reakci na výzvu k doplnění odvolání bylo inspektorátu dne 25. 7. 2025 doručeno doplnění odvolání, spolu s 15 přílohami (dále v textu souhrnně označeno jako „odvolání“).

[16] Ve svém odvolání obviněný napadá rozhodnutí inspektorátu v celém rozsahu pro jeho nesprávnost a rozpor s právními předpisy a v závěru požaduje, aby úřad rozhodnutí inspektorátu zrušil a vrátil jej inspektorátu k novému pojednání.

[17] Inspektorát nenalezl podmínky pro postup podle § 87 správního řádu a o odvolání sám nerozhodl v rámci autoremedury. Podle § 88 správního řádu inspektorát předal příslušný spis se svým stanoviskem úřadu jako odvolacímu správnímu orgánu podle § 3 odst. 1 písm. h) zákona č. 359/1992 Sb.

II. Průběh odvolacího řízení před správním orgánem druhého stupně

[18] Správní spis s podaným odvoláním byl úřadu doručen dne 25. 8. 2025. Úřad se nejprve zabýval tím, zda byly splněny základní podmínky pro provedení odvolacího řízení. V daném případě byl inspektorátem projednáván přestupek ve smyslu § 17b odst. 2 písm. a) zákona o zeměměřictví, přičemž promlčecí doba pro tento přestupek, stanovená v § 17b odst. 5 zákona o zeměměřictví je 5 let, v případě jejího přerušení odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 8 let od jeho spáchání. Ke spáchání projednávaného přestupku došlo dne 15. 9. 2024, promlčecí doba tedy neuplynula a nedošlo zániku odpovědnosti za tento přestupek. Podle § 96 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona se proti rozhodnutí, kterým byla vyslovena vina, může v plném rozsahu odvolat obviněný. V souladu s § 81 odst. 1 správního řádu může účastník podat odvolání proti rozhodnutí o přestupku, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí (§ 83 odst. 1 správního řádu). Podle § 86 odst. 1 správního řádu se odvolání podává u správního orgánu, který odvoláním napadené rozhodnutí vydal. V daném případě bylo rozhodnutí inspektorátu obviněnému oznámeno dne 13. 6. 2025, odvolání bylo inspektorátu doručeno prostřednictvím datové schránky právního zástupce obviněného dne 27. 6. 2025 a následně stejným způsobem doplněno dne 25. 7. 2025. Odvolání obviněného je přípustné, bylo podáno oprávněnou osobou u příslušného správního orgánu a bylo podáno včas.

[19] V souladu s § 98 odst. 1 přestupkového zákona úřad přezkoumal napadené rozhodnutí inspektorátu v plném rozsahu. Úřad vycházel z podkladů, se kterými se obviněný seznámil nebo měl možnost seznámit v průběhu řízení před inspektorátem, které doplnil o výpis ze živnostenského rejstříku, rejstříku osob, rejstříku obyvatel a údajů o průměrné mzdě v ČR za

1. a 2. čtvrtletí roku 2025. K seznámení se s podklady rozhodnutí byl obviněný vyzván přípisem čj. ČÚZK-052377/2025 ze dne 8. 9. 2025.

[20] Odvolání je částečně důvodné.

[21] Skutkovou podstatu projednávaného přestupku definuje zákon o zeměměřictví v § 17b odst. 2 písm. a) zákona o zeměměřictví, podle kterého se ověřovatel dopustí přestupku tím, že nedodržuje podmínky nebo povinnosti stanovené tímto zákonem pro ověřování výsledků zeměměřických činností využívaných pro katastr nemovitostí České republiky nebo základní státní mapové dílo. V souladu s § 17b odst. 3 zákona o zeměměřictví může být za tento přestupek uložena pokuta do výše 250 000 Kč. Povinnosti ověřovatele, které v projednávaném přestupku neměl obviněný dodržet, vymezuje zákon o zeměměřictví v § 16 odst. 1 písm. a). Podle tohoto ustanovení je ověřovatel při ověřování výsledků zeměměřických činností povinen jednat odborně, nestranně a vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci, přitom vždy prověřit soulad postupů jejich vyhotovitele, náležitostí a přesnosti ověřovaných výsledků zeměměřických činností s právními předpisy. Postupy, které je nutno dodržet, jakož i náležitosti ověřených výsledků zeměměřických činností, jejichž úplnost a správnost měl obviněný v projednávané věci zajistit, jsou uvedeny v katastrálním zákoně (zde zejména v § 47 až 49) a v části osmé katastrální vyhlášky.

[22] Obviněný byl ke dni spáchání přestupku veden Komorou v seznamu autorizovaných zeměměřických inženýrů s číslem autorizace xxxx a rozsahem autorizace podle § 16f odst. 1 písm. a) a c) zákona o zeměměřictví. Obviněný tedy ke dni spáchání přestupku měl vlastnosti zvláštního subjektu přestupku podle § 12 písm. a) přestupkového zákona a byl deliktně způsobilý ke spáchání přestupku ve smyslu § 17b odst. 2 písm. a) zákona o zeměměřictví.

[23] Úřad se shoduje se zjištěním inspektorátu, které ani obviněný nerozporně, a to že obviněný dne 15. 9. 2024 ověřil pod pořadovým číslem ověření xxx/2024 posuzované výsledky zeměměřických činností. Dle inspektorátu tak obviněný učinil přesto, že při jejich tvorbě nebyly dodrženy postupy předepsané právními předpisy. Ty inspektorát popsal v odůvodnění rozhodnutí inspektorátu, přičemž vycházel z výsledku provedeného dohledu, jehož závěry jsou uvedeny v Protokolu.

[24] Úřad prověřil pochybení, která inspektorát obviněnému vytýká v rozhodnutí inspektorátu, a konfrontoval je s obsahem odvolání. Ke zjištěným skutečnostem úřad uvádí:

[25] Před hodnocením konkrétních částí rozhodnutí inspektorátu a odvolání je nutno upozornit na základní premisu při vyhotovování a ověřování výsledků zeměměřických činností pro účely katastru nemovitostí, kterou s ohledem na obsah odvolání obviněný zcela mívá. Katastrální zákon a zejména pak katastrální vyhláška stanovují náležitosti výsledků zeměměřických činností pro účely katastru nemovitostí a postupy při jejich vytváření. Tyto atributy se vztahují ke každému samostatnému výsledku zeměměřické činnosti a musí být u každého z nich samostatně a v plné míře naplněny k okamžiku ověření výsledku zeměměřické činnosti, neboť tímto úkonem ověřovatel deklaruje, že daný výsledek zeměměřických činností „*náležitostmi a přesností odpovídá právním předpisům*“ (§ 16 odst. 2 resp. 3 zákona o zeměměřictví) a za pravdivost tohoto tvrzení vztaženého k okamžiku ověření pak přebírá plnou odpovědnost. Nelze přijmout postup obviněného, při kterém jím ověřené výsledky zeměměřických činností požadované vlastnosti k okamžiku ověření nemají a jejich neúplnost či postup odchylný od postupu předepsaného přepisem je až následně (v reakci na prováděný dohled nebo řízení o přestupku) obhajován a doplňován sérií odborných úkonů a úvah. Všechny technické procesy a myšlenkové pochody vyhotovitele zeměměřických činností musí být ve výsledku zeměměřické činnosti zaznamenány k okamžiku jeho ověření. V opačném případě pak ověřovatel nese riziko, že nebude schopen hodnověrně prokázat, že se konkrétními aspekty daného případu skutečně zabýval již při samotném vyhotovování resp. ověřování výsledku zeměměřické činnosti.

[26] Dále platí, že přestupky na úseku zeměměřictví jsou svým charakterem z pohledu své objektivní stránky řazeny mezi přestupky ohrožovací. K jejich spáchání tedy postačí ohrožení veřejného zájmu a není nutné hledat reálný následek deliktního jednání obviněného. V daném

konkrétním případě tedy ke spáchání přestupku postačí, že posuzované výsledky zeměměřických činností nejsou vyhotoveny v souladu s předpisy a na této skutečnosti nemůže nic změnit ani následné dokazování, že tímto pochybením nebyl způsoben žádný následek. Nelze se tedy úspěšně hájit dodatečným prokazováním toho, že i kdyby obviněný postupoval v souladu s předpisy, výsledek by byl stejný nebo velmi podobný a jeho (chybným) postupem nevznikl žádný následek, neboť bez prokázání dodržení předepsaných postupů se v případě nezpůsobení následku nejedná o spolehlivý závěr odborného úsudku, ale víceméně o „šťastnou náhodu“. Analogií k takové situaci je posuzování ohrožovacích dopravních přestupků (např. překročení maximální povolené rychlosti nebo držení mobilního telefonu za jízdy), u kterých rovněž postačí ohrožení veřejného zájmu i kdyby spácháním přestupku nedošlo k žádnému následku, tj. např. dopravní nehodě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2019, čj. 9 As 145/2018-32).

[27] Optikou úvah z odst. [25] úřad nahlížel na pochybení popsané v odst. [7], resp. odst. 16 rozhodnutí inspektorátu. Úřad má za prokázané (a obviněný to ani nezpochybňuje), že nemovitosti, kterých se posuzované výsledky zeměměřických činností týkají, mají jejich geometrické a polohové určení dáno jen zobrazením hranic pozemků v katastrální mapě, neboť do platné katastrální mapy byly zakresleny pouze na základě vektorizace analogové mapy dřívější pozemkové evidence. Úřad se tedy zcela shoduje s inspektorátem, že obviněný měl při vytyčování hranic pozemků postupovat podle § 87 odst. 1 věta druhá a třetí katastrální vyhlášky, jako podklad pro vytyčení využít původního výsledku zeměměřické činnosti, kterým je v daném případě grafický operát dřívější pozemkové evidence, a tento postup promítnout do příslušné dokumentace. Vyhotovitel zeměměřické činnosti má možnost svou odbornou úvahou dospět k závěru, že původní výsledek zeměměřické činnosti nevyužije, každopádně má ale povinnost takový postup spolu se zdůvodněním popsat v protokolu o vytyčení hranice pozemku v souladu s bodem č. 16.32 písm. d) přílohy ke katastrální vyhlášce. Posuzované výsledky zeměměřických činností však žádnou takovou úvahu neobsahují a rovněž zde není ani žádný náznak toho, že obviněný s grafickým operátem dřívější pozemkové evidence skutečně pracoval, např. jeho uvedením jako podkladu v protokolu o vytyčení hranic pozemků nebo uvedením výpočtů spojených s napojením a přiřazením změny v protokolu o výpočtech podle bodu č. 16.19 písm. d) přílohy ke katastrální vyhlášce. Obviněným tvrzená absence možných identických bodů v daném případě nemůže obstát, neboť zájmová lokalita se těsně přimyká k pozemní komunikaci, která je zobrazena např. již v mapě pozemkového katastru (soutisk platné katastrální mapy a Ortofota ČR je založený v dohledovém spise sp. zn. ZKI CB-D-007/00143/2025 pod poř. č. 10, výtisk skenu mapy pozemkového katastru je součástí odvolání jako jeho příloha – v odvolacím spise sp. zn. ČÚZK-050155/2025-21 založeno pod poř. č. 1/1-15/8) a šlo ji tedy bez problémů využít jako identickou linii, přičemž takový postup výslovně uvádí § 87 odst. 1 věta třetí katastrální vyhlášky. Obviněný tak jednoznačně nezajistil, aby jím ověřený výsledek zeměměřické činnosti měl náležitosti požadované katastrální vyhláškou. Obviněný tím prokazatelně nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nezajistil soulad použitých postupů s právními předpisy. Následná tvrzení obviněného, že se v daném případě původním výsledkem zeměměřické činnosti zabýval, se díky absenci jakékoliv zmínky o nich v posuzovaných výsledcích zeměměřických činností úřadu jeví jako značně nevěrohodná. Úřad dodává, že již samotné toto pochybení postačuje k naplnění skutkové podstaty projednávaného přestupku.

[28] Poměrně velká část odvolání (body 6, 8, 9, 11, 12, 13, 14 a 16) obsahuje polemiku obviněného nad využitelností přídělové listiny ze dne 26. 5. 1933 (č. d. 440/1943). Její nevyužití mu inspektorát vytýkal v závěru bodu č. 10 Protokolu, a to v kontextu využití tzv. jiných výsledků zeměměřických činností podle § 87 odst. 1 věta poslední katastrální vyhlášky. Ve vlastním řízení o přestupku však není nevyužití této listiny nikde jako pochybení zmíněno a inspektorát svůj závěr o naplnění skutkové podstaty přestupku opírá o jiná pochybení, nalezená v souvislosti s prověřovanými výsledky zeměměřických činností. Celou výše uvedenou argumentaci obviněného tak úřad považuje za irelevantní k projednávanému přestupku a pro jeho hodnocení se jí nezabýval.

[29] V bodech 21 až 28 odvolání obviněný zpochybňuje zjištění inspektorátu, popsané v odst. [9], resp. odst. 18 rozhodnutí inspektorátu. K tomu úřad uvádí, že katastrální zákon v § 49 odst. 3 jasně stanoví, že „*k seznámení s výsledky vytyčení musí být prokazatelně přizváni vlastníci dotčených pozemků.*“ (podtrženo úřadem). Primární zkoumání pochybení obviněného tak nestojí v rovině, zda byla pozvánka vlastníkům skutečně doručena či nikoliv a za tím účelem měl inspektorát v přestupkovém řízení provádět dokazování. Z povinnosti prokazatelného přizvání vyplývá, že důkazní břemeno je v případě řádného pozvání na straně obviněného a je to on, kdo má být schopen kdykoliv po ověření výsledku zeměměřické činnosti prokázat, že vlastníci všech nemovitostí dotčených vytyčováním pozvání byli a mohli tak uplatňovat svoje práva (např. nesouhlasit s výsledkem vytyčení a tento nesouhlas vyjádřit do protokolu o vytyčení hranice pozemků). Během provádění dohledu sám obviněný přiznal, že doklady o doručení písemných pozvánek nemá (vyjádření obviněného ze dne 9. 3. 2025, založené ve spise o dohledu sp. zn. ZKI CB-D-007/00143/2025 pod poř. č. 5). Z protokolu o vytyčení hranic vyplývá, že seznámení s výsledky vytyčení v terénu se z osmi vlastníků dotčených nemovitostí účastnil jen jeden, a to objednatel zeměměřických činností, s kterým byl obviněný přirozeně jako se svým zákazníkem v kontaktu. U ostatních vlastníků tak nelze úspěšně využít domněnky prokazatelného doručení pozvánky konstruované v § 89 odst. 2 katastrální vyhlášky. Rovněž tak problémy s dřívějším doručováním některým vlastníkům nemovitostí nezbavují obviněného povinnosti postupovat v souladu s právními předpisy při vytváření dalších výsledků zeměměřických činností. Jeho argumentaci v bodě 27 obhajoby tak úřad nemůže přisvědčit ani ji zohlednit ve snížení vážnosti pochybení. Mimo absenci objektivního důkazu, kterým by obviněný přizvání vlastníků mohl prokázat, se navíc jeví, že k přizvání skutečně fakticky nedošlo, jak vyplývá z dokumentu od Policie ČR (viz spis o dohledu sp. zn. ZKI CB-D-007/00143/2025, poř. č. 6). Pokud inspektorát v dohledu vycházel z tohoto sdělení a obviněný nenabídl jinou hodnověrnou verzi událostí, nelze inspektorátu vyčítat závěr, že obviněný kromě nenaplnění povinnosti prokazatelného přizvání vlastníky dotčených nemovitostí skutečně nepřizval. V souvislosti s výtkou obviněného, že tato skutečnost nebyla inspektorátem prověřena výslechem vlastníků nemovitostí, úřad dodává, že sám obviněný uvedl v posledním odstavci na str. 1 svých námitek proti protokolu o dohledu (založeno v dohledovém spise sp. zn. ZKI CB-D-007/00143/2025 pod poř. č. 11): „*(...) Když se zamyslím, co asi tak mohli vlastníci hlídce PČR po 7 měsících říci, tak mě jejich odpověď nijak nezaráží.*“ Pokud tedy sám obviněný zpochybňuje věrohodnost výpovědi vlastníků dotčených pozemků s odkazem na několikaměsíční odstup mezi prováděním vytyčováním a jejich výpovědí před Policií ČR, není úřadu jasné, v čem pak spatřuje přínos jejich výsledku, který by byl realizován po ještě delší době od provedení vytyčování (body č. 23 a 24 odvolání). Úřad v provedení takového výsledku rovněž žádný přínos nespátřuje, neboť podstatné okolnosti vytýkaného pochybení považuje za zjištěné bez důvodných pochybností již z obsahu předložených spisů, resp. obsahu posuzovaných výsledků zeměměřických činností. Úřad totiž znovu připomíná, že nesplnění zákonné povinnosti leží již ve skutečnosti, že přizvání k seznámení s výsledky vytyčení není obviněný schopen prokázat, ač mu tak zákon ukládá, nikoliv až ve skutečnosti že k přizvání vlastníků fakticky nedošlo. K porušení zákona ze strany obviněného by tak došlo i v případě, ve kterém by úřad připustil nevěrohodnost výpovědi vlastníků nemovitostí před Policií ČR a v duchu zásady *in dubio pro reo* (u přestupku reprezentované ust. § 69 odst. 2 věta druhá přestupkového zákona) předpokládal, že k obeslání vlastníků nemovitostí došlo nějakým jiným, byť neprokazatelným způsobem. Sám obviněný se usvědčuje z neznalosti povinnosti přizvat vlastníky prokazatelně, když opakovaně ve svých vyjádřeních v rámci dohledu uvedl (viz spis o dohledu sp. zn. ZKI CB-D-007/00143/2025, poř. č. 5 a 12), že mu katastrální vyhláška prokazatelné zaslání neukládá. Zjevně tím zcela mýlí skutečnost, že tato povinnost je mu stanovena v § 49 odst. 3 katastrálního zákona. K danému bodu úřad uzavírá, že ze strany obviněného zcela jednoznačně došlo k porušení právních předpisů, když v rozporu s § 49 odst. 3 katastrálního zákona nepřizval prokazatelně vlastníky dotčených pozemků k seznámení s výsledkem vytyčení. Takové pochybení nemůže obviněný zhojit či zmírnit jeho vážnost předložením důkazu, že v případech jiných vlastníků nemovitostí u zcela jiného výsledku zeměměřické činnosti toto prokazatelné přizvání provedl. Obviněný tak při ověření posuzovaných výsledků zeměměřických činností neproověřil soulad postupů jejich vyhotovitele

(kterým je sám obviněný) s právními předpisy, tím nedodržel své povinnosti vyplývající z § 16 odst. 1 písm. a) zákona o zeměměřictví, čímž rovněž naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 17b odst. 2 písm. a) zákona o zeměměřictví.

[30] Na rozdíl od přizvání vlastníků k seznámení s výsledkem vytyčení, které je nutné provést prokazatelně, ustanovení § 90 odst. 2 katastrální vyhlášky již v případě zaslání kopie dokumentace o vytyčení hranice pozemků hovoří jen o povinnosti jejího doručení. Popis chybného postupu obviněného, popsany v odst. [10], vychází z odst. 19 rozhodnutí inspektorátu. V okamžiku, kdy se většina vlastníků dotčených nemovitostí jednoznačně Policii ČR vyjádřila v tom smyslu, že od obviněného kromě pozvánky k seznámení s výsledkem vytyčování neobdržela ani kopii protokolu o vytyčení hranice pozemku, nemá úřad důvod rozporovat závěr inspektorátu, že obviněný ani tuto povinnost nesplnil. V kontextu celého hodnocení deliktního jednání obviněného je z rozhodnutí inspektorátu patrné, že toto pochybení je v porovnání s ostatními považováno za méně významné, s čímž se úřad ztotožňuje. Obviněný se k němu navíc ve svém odvolání nijak nevyjádřil a tedy jej zřejmě ani nezpochybňuje. Obviněný i v tomto případě při ověření posuzovaných výsledků zeměměřických činností neprověřil soulad postupů jejich vyhotovitele (kterým je sám obviněný) s právními předpisy, nedodržel tak svou povinnost z § 16 odst. 1 písm. a) zákona o zeměměřictví, čímž i v tomto případě naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 17b odst. 2 písm. a) zákona o zeměměřictví.

[31] Další nalezené vady souvisí s chybným označením lomových bodů stávajících a nově navrhovaných vlastnických hranic v terénu, viz odst. [8], resp. odst. 17 rozhodnutí inspektorátu. Obviněný se v bodech 29 až 31 odvolání obhájí tím, že dle jeho informací nemělo u pozemků dojít k vlastnickým změnám, dále tím, že v orné půdě nemá smysl trvalou stabilizaci umisťovat kvůli jejímu zničení oráním a v trvalém travním porostu rovněž nemá smysl trvalé označení provádět, neboť během sečení trávy dochází k poškození jak provedeného označení, tak sekačky. K těmto skutečnostem úřad uvádí, že příslušné předpisy v žádných skutečnostech, které obviněný uvádí, nespátřují výjimku z trvalého označení hranic pozemku. Výchozím ustanovením je v tomto případě § 81 odst. 2 katastrální vyhlášky, podle kterého se zpravidla před měřením lomové body navrhovaných a vlastníky zpřesňovaných dosavadních hranic pozemků označí trvalým způsobem. Pokud se pak při zeměměřických činnostech postupuje podle ustanovení o vytyčování, je nutno se řídit § 88 odst. 2 katastrální vyhlášky, podle jehož věty první se vytyčené lomové body hranice v terénu označí trvalým způsobem, pokud z protokolu o vytyčení hranice pozemků nevyplývá nesouhlas vlastníka, který je přítomný na ústním jednání, s průběhem a označením vytyčené hranice pozemků. Úřad konstatuje, že protokol o vytyčení hranice pozemků, který je součástí posuzovaných výsledků zeměměřických činností, žádný takový nesouhlas neobsahuje. V § 91 katastrální vyhlášky je pak obecně upraveno, co lze považovat za trvalé označení hranice pozemku. Ustanovení § 91 odst. 2 věta druhá katastrální vyhlášky potom nabízí výjimku z povinnosti trvalého označení v některých speciálních situacích. Upustit od označení hranice v terénu lze mj. v případech, kdy by takové označení bránilo užívání pozemku. Obviněný sám v tomto případě zpochybňuje svoji vlastní argumentaci, když v jedné chvíli tvrdí, že kvůli sečení louky nelze trvalou stabilizaci umístit z důvodu omezení užívání pozemku, ale následně sám uvádí (bod 30 odvolání), že s časovým odstupem po vyhotovení posuzovaných výsledků zeměměřických činností provedl označení hranic pozemků v terénu plastovými mezníky, zarovnanými do úrovně terénu. V situaci, kdy se podmínky v terénu nijak zásadně nezměnily, tak provedl označení hranic pozemků způsobem, který měl využít standardně hned od začátku, což „nejednou“ zřejmě vlastníkově v užívání jeho pozemku nevadilo. Argumentaci obviněného tak úřad považuje za nedůvěryhodnou a ztotožňuje se s inspektorátem, že v daném konkrétním případě byl chybně aplikován § 91 odst. 2 katastrální vyhlášky a ve spojení s § 88 odst. 2 katastrální vyhlášky měly být vytyčené lomové body hranice v terénu označeny trvalým způsobem, tj. tak, jak je popsáno v § 91 odst. 1 katastrální vyhlášky (a to před ověřením posuzovaných výsledků zeměměřických činností a nikoliv až následně). Obviněný se ani v tomto případě nedržel svých povinností postupovat v souladu s právními předpisy v souladu s § 16 odst. 1 písm. a) zákona o zeměměřictví, čímž

rovněž naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 17b odst. 2 písm. a) zákona o zeměměřictví.

[32] Z nalezených vad a nedostatků, které byly prokázány bez důvodných pochybností, lze jednoznačně učinit závěr, že obviněným ověřené posuzované výsledky zeměměřických činností nemají všechny náležitosti požadované právními předpisy a při jejich vytváření nebyly dodrženy odborné postupy, které v dané situaci katastrální zákon a katastrální vyhláška předjímá. Obviněný se tak nedržel zásad uvedených v § 16 odst. 1 písm. a) zákona o zeměměřictví, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 17b odst. 2 písm. a) zákona o zeměměřictví.

[33] Inspektorát svou úvahou uvedenou v odst. 23 rozhodnutí inspektorátu dospěl k závěru, že obviněný je v tomto řízení o přestupku v postavení podnikající fyzické osoby. S uvedenou úvahou a závěrem se úřad ztotožňuje, nadto ani obviněný tuto skutečnost nerozporoval. Odpovědnost podnikající fyzické osoby je koncipována jako objektivní s možností liberace a posuzuje se podle § 23 odst. 1 přestupkového zákona. Posouzením jednotlivých vytýkaných vad a obhajoby obviněného však ani úřad žádné věrohodné liberační důvody nenalezl.

[34] Za přestupek byla obviněnému uložena pokuta ve výši 175 000 Kč, což je ve výši 70 % zákonné sazby pro projednávaný přestupek, která je stanovena § 17b odst. 3 zákona o zeměměřictví jako 250 000 Kč. Inspektorát dostal zásadám pro individualizaci daného případu a konkrétního správního trestu, neboť se důsledně zabýval povahou a závažností přestupku a přitěžujícími okolnostmi. V daném případě nenalezl žádné polehčující okolnosti, s čímž se úřad ztotožňuje, neboť ani úřad při opakovaném prověření okolností případu v odvolacím řízení žádné polehčující okolnosti nenalezl a to ani z demonstrativního výčtu v § 39 přestupkového zákona, ani jiného charakteru.

[35] U povahy a závažnosti přestupku inspektorát hodnotil druh, množství a vážnost nalezených vad. Inspektorát v odst. 32 a 35 rozhodnutí inspektorátu dostatečným způsobem popsal význam zákonem chráněného zájmu, jakož i význam a rozsah následku přestupku, čímž zároveň popsal naplnění materiálního znaku přestupku. S provedenou úvahou se úřad plně ztotožňuje a odkazuje na uvedené části rozhodnutí inspektorátu.

[36] Inspektorát při své konstrukci výše pokuty našel dvě přitěžující okolnosti. První a podstatnou je opakované páčání přestupku na úseku zeměměřictví obviněným. Podle § 17c zákona o zeměměřictví je opakovaným spácháním přestupku porušení povinnosti podle tohoto zákona, jehož se osoba dopustila v době do 5 let od právní moci rozhodnutí, kterým mu byla uložena pokuta za předchozí přestupek na úseku zeměměřictví. Inspektorát vyhodnotil, že z dříve uložených sankcí se obviněný evidentně nepoučil a přistoupil tak k jejímu výraznému zvýšení v duchu § 40 písm. c) přestupkového zákona. Situace obviněného je svým způsobem unikátní, neboť se jedná během 5 let o jeho třetí spáchání přestupku na úseku zeměměřictví. Za normálních okolností je již při druhém spáchání přestupku ověřovateli odejmuta autorizace podle § 16i odst. 2 písm. e) ve spojení s § 17c zákona o zeměměřictví. Rozhodnutí o spáchání druhého (opakovaného) přestupku obviněného nabylo právní moci dne 26. 7. 2023, tedy již po vzniku Komory zákonem č. 88/2023 Sb., na kterou stejným zákonem od 1. 7. 2023 přešla pravomoc k odejímání a udělování autorizací. Vlivem velmi zdoluhavého procesu Komory však rozhodnutí o odejmutí autorizace obviněného nabylo právní moci až 21. 3. 2025. Obviněný si přesto již od 26. 7. 2023 musel být vědom toho, že mu má být autorizace ze zákona odejmuta (na změnu této skutečnosti již Komora nemá žádný vliv, neboť se jedná jen o formální úřední úkon, realizující obligatorní následek opakovaného spáchání přestupku), nicméně i tak pokračoval v ověřování výsledků zeměměřických činností, a to opakovaně s vadami, které vyústily ve třetí řízení o přestupku, navíc po šetření věci Policií ČR. Ač se na nutnosti vedení třetího přestupkového řízení s obviněným výrazně podepsala nečinnost Komory, obviněný této skutečnosti nejenže využil pro pokračování v činnosti tzv. „na dluh“, ale pokračoval v jejím vykonávání neodborným a vadným způsobem. Vyhodnocení této skutečnosti jako výrazné přitěžující okolnosti je tak zcela namístě a úřad se s takovou úvahou inspektorátu naprosto ztotožňuje.

[37] U podnikající fyzické osoby se zavinění jako subjektivní stránka u formálních znaků přestupku nezkoumá, nicméně inspektorát se nad rámec povinně zjišťovaných znaků přestupků ve spojení s postavením obviněného (viz odst. [33]) zabýval druhem zavinění, které však správně promítl do přitěžujících okolností (takový postup připustil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 17. 2. 2023, čj. 3 As 49/2021-39). S ohledem na to, že obviněný se v průběhu 5 let dopustil již třetího přestupku na úseku zeměměřictví a to opakovaným vytvářením totožných či velmi podobných vad, na které byl opakovaně upozorněn, ztotožňuje se úřad i s názorem inspektorátu, že v daném případě obviněný věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn, tj. v daném případě se jedná o nepřímý úmysl. Ani u této přitěžující okolnosti nenalezl úřad důvod zpochybňovat či modifikovat úvahu inspektorátu.

[38] Obviněný na žádost inspektorátu o sdělení skutečností podstatných pro posouzení jeho osobních poměrů nijak nereagoval. Inspektorát tak s ohledem na zjištění uvedená v odst. [13] usoudil, že stanovená výše pokuty pro něj není likvidační.

[39] Dle názoru úřadu rozhodnutí inspektorátu obsahuje všechny potřebné úvahy pro dostatečně individualizované a přezkoumatelné stanovení výše ukládané sankce. S uvedenými závěry inspektorátu se úřad ztotožňuje a s ohledem na okolnosti případu sdílí i závěr inspektorátu o výsledné výši jím uložené pokuty.

[40] Na rozdíl od řízení před prvoinstančním orgánem, v případě odvolání (bod 32) již obviněný uvádí, že výše pokuty pro něj je likvidační a v takové výši neplní svou represivně-preventivní funkci. Jako další skutečnost uvedl obviněný vyživovací povinnost ke dvěma nezletilým dětem, které žijí s obviněným ve společné domácnosti. Ke svému odvolání přiložil kopii svého přiznání k dani z příjmu fyzických osob za rok 2024, čímž rozporuje úvahu inspektorátu o výši jeho příjmu, kterou inspektorát s ohledem na jeho pasivitu v řízení před prvoinstančním orgánem odhadl na základě výše průměrné mzdy v ČR za 1. čtvrtletí roku 2025. Předložené přiznání k dani však nebylo ani podepsané ani z něj nebylo patrné, že bylo v této podobě skutečně podáno příslušnému finančnímu úřadu. Úřad právnímu zástupci obviněného doručil dne 26. 8. 2025 do datové schránky výzvu k doplnění tohoto podkladu o zmíněné chybějící náležitosti s upozorněním, že v opačném případě bude vycházet z odst. 36 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2021, čj. 4 As 238/2020-46: „(...) *nepodepsané a oficiálně nepotvrzené daňové přiznání stěžovatele nelze v tomto smyslu použít jako věrohodný doklad majetkových poměrů stěžovatele (...)*“, tj. k poskytnutému podkladu nebude přihlížet. Právní zástupce obviněného se do datové schránky přihlásil dne 28. 8. 2025, stanovená sedmidenní lhůta pro doplnění tak běžela do 4. 9. 2025. Poslední den této lhůty byla do datové schránky úřadu doručena žádost o prodloužení lhůty o 30 dní. S ohledem na pořádkovou lhůtu pro vydání rozhodnutí o odvolání úřad žádosti obviněného vyhověl částečně a přípisem čj. ČÚZK-052377/2025 ze dne 8. 9. 2025 lhůtu pro doplnění podkladů prodloužil do 22. 9. 2025. Kromě požadavků na dodržení lhůty pro vydání rozhodnutí má úřad za to, že zaslaná výzva byla vstřícným krokem vůči obviněnému, neboť úřad mohl ve světle výše uvedeného rozsudku rovnou podklad vyhodnotit jako nedůvěryhodný a rozhodnutí vydat. Nadto úřad dodává, že je-li obviněný zastoupen osobou znalou práva, předpokládá se, že ta jej poučila či měla poučit, jaké jsou potřebné náležitosti podkladů, předkládaných v rámci odvolání. Obviněný doplnil podklady podáním ze dne 15. 9. 2025, ve kterém již jím poskytnuté přiznání k dani má náležitosti, díky kterým lze hodnověrně prokázat přiznané příjmy obviněného za rok 2024.

[41] Stejným přípisem, jakým byla prodloužena lhůta pro doplnění podkladů, vyzval úřad obviněného k seznámení se s podklady rozhodnutí a to rovněž ve lhůtě do 22. 9. 2025. Tento přípis byl doručen dne 8. 9. 2025 do datové schránky právního zástupce obviněného, který se do ní přihlásil dne 9. 9. 2025. Stejným podáním, jakým obviněný požadovaným způsobem doplnil svoje podklady pro posouzení osobních poměrů, zároveň požádal o zaslání podkladů, doplněných do spisu úřadem, a to v elektronické podobě do datové schránky svého právního zástupce. Úřad tyto podklady poskytl jako 4 přílohy přípisu čj. ČÚZK-053890/2025 ze dne 16. 9. 2025.

[42] Při úvaze o likvidačním potenciálu uložené sankce je nutno zdůraznit podstatu této úvahy, která je uvedena již v odst. 37 rozhodnutí inspektorátu, tj. že „*samotné majetkové poměry pachatele bez dalšího automaticky nevedou k uložení nižšího či vyššího trestu, vedou však k individualizaci uloženého trestu tak, aby uložený trest splnil své funkce a účel*“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2022, čj. 1 As 99/2021-50, ze dne 30. 4. 2021, čj. 1 As 498/2020-29 nebo ze dne 20. 5. 2021, čj. 1 As 373/2020-40). Soudy rovněž mnohokrát připomněly, že majetkové poměry, jako jedno z podstatných kritérií pro hodnocení osobních poměrů, se posuzují komplexně a nikoliv vázané toliko na výši měsíčního příjmu.

[43] V daném případě úřad hodnotil osobní poměry obviněného ve větší šíři, než inspektorát, neboť obviněný své osobní poměry popsal až v rámci odvolání. Úřad vzal v úvahu obviněným udávaný příjem za rok 2024 (337 653 Kč) a dále jím uvedenou skutečnost, že vyživuje dvě nezletilé děti, přičemž obviněný nenaznačil, že by se jednalo o děti se speciálními potřebami nebo jinak nestandardně vyššími nároky (např. z důvodu jejich zdravotního stavu apod.). Z údajů registru obyvatel a registru osob (ve smyslu části první hlavy II a III zákona č. 111/2009 Sb., o základních registrech, ve znění pozdějších předpisů) a veřejné části živnostenského rejstříku navíc vyplývá, že matka dětí obviněného má evidovaný trvalý pobyt na stejné adrese, jako obviněný a je rovněž aktivním živnostníkem. Úřad tedy předpokládá, že žije s obviněným a dětmi ve společné domácnosti a o vyživovací povinnost k dětem, jakož i o zajištění provozu domácnosti se dělí s obviněným, na kterého tak v tomto směru uvedená zátěž nedoléhá plnou vahou. Nad rámec obsahu odvolání vzal úřad zároveň v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu v potaz skutečnost, že odejmutím autorizace má obviněný dočasně zhoršené podmínky pro výkon živnosti výkon zeměměřických činností, neboť výsledky zeměměřických činností využívané pro katastr nemovitostí nyní nemůže vyhotovovat zcela samostatně, ale jen v součinnosti s jiným ověřovatelem. Stále však může zcela samostatně vyhotovovat a ověřovat výsledky zeměměřických činností využívaných pro vedení digitální technické mapy a ve výstavbě, neboť autorizace v rozsahu § 16f odst. 1 písm. c) zákona o zeměměřictví mu byla ponechána. Nadto matka jeho dětí, s kterou sdílí stejné místo trvalého bydliště, je rovněž živnostníkem v oblasti výkonu zeměměřických činností, je také ověřovatelem a to s rozsahem oprávnění, které bylo obviněnému odňato. Úřad tedy předpokládá, že obviněný má značně usnadněnou možnost spolupráce v oblasti tvorby výsledků zeměměřických činností pro katastr nemovitostí s jiným ověřovatelem, než by ji měl v případě, kdy by si ji musel zajistit u někoho zcela cizího. Jeho budoucí výdělečná činnost je tak zkomplikována jen mírně. Úřad se rovněž shoduje s inspektorátem v tom, že rozsah nemovitého majetku ve vlastnictví obviněného je výrazně nadprůměrný. I bez promítnutí úvahy a zjišťování pravidelných příjmů plynoucích z lesních a zemědělských pozemků, sama jejich hodnota, spolu s uvážením pravidelného příjmu obviněného a dalších zjištěných osobních poměrů, staví obviněného do pozice osoby s velmi robustním materiálním zázemím.

[44] Úřad s vědomím zjištěných skutečností poměřoval průměrný měsíční příjem obviněného v roce 2024 (tj. 28 138 Kč) s výší uložené pokuty. Protože zákon ani jiné předpisy nestanoví přesné kritérium pro obecné stanovení likvidační výše pokuty, je zde ponechán prostor pro správní uvážení, které dostatečně individualizuje daný konkrétní případ. U posuzovaného přestupku využil úřad ke své úvaze analogii legis, konkrétně pak analogii se zásahem do osobní (finanční) sféry zaměstnance v případě náhrady škody, kterou neúmyslně způsobí zaměstnavateli. Podle § 257 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“) nesmí výše požadované náhrady škody způsobené z nedbalosti přesáhnout u jednotlivého zaměstnance částku rovnající se čtyřapůlnásobku jeho průměrného měsíčního výdělku před porušením povinnosti, kterým způsobil škodu. Ač si je úřad vědom naprosto rozdílného účelu, jaký plní náhrada škody zaměstnavateli a sankce uložená v přestupkovém řízení, vychází ze skutečnosti, že ve svém důsledku se také jedná o zásah do finanční sféry osoby, po které je peněžní plnění vyžadováno. Úřadu není známa judikatura, která by tento strop plnění korigovala v závislosti na jiných osobních poměrech zaměstnance. Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 9. 12. 2015, čj. 21 Cdo 773/2014 toliko odmítl uzavření dohody o úhradě škody ve výši, která tuto horní hranici přesahuje. Pokud tedy zákonodárce v zákoníku práce předpokládá, že zaměstnanec,

mající stálý příjem, by měl být schopen hradit škodu ve výši čtyřapůlnásobku průměrného měsíčního výdělku, má úřad za to, že právě čtyřapůlnásobek průměrného měsíčního výdělku by mohl být považován za maximální únosnou finanční zátěž pro ekonomicky aktivní osobu bez nestandardních finančních závazků a velmi stabilním majetkovým zázemím, jakou je bezesporu v daném případě obviněný. Taková ekonomická zátěž bude na jedné straně citelná, ale na straně druhé by neměla danou osobu přivést do životně tísnivé situace. Pokud tedy úřad vychází z průměrného měsíčního příjmu obviněného jako 28 138 Kč, vychází naznačenou logikou, že obviněný, který je pravidelně vydělávajícím podnikatelem s materiálním zázemím popsaným výše, by měl být bez výraznějších obtíží schopen ustát sankci až do výše 126 600 Kč (zaokrouhlo na stokoruny dolů), aniž by tato částka způsobila již nežádoucí tísnivou situaci jemu a jeho rodině. S vědomím toho, že platbu pokuty lze odložit nebo rozložit do splátek, dospěl úřad při komplexním hodnocení osobních poměrů obviněného k závěru, že by sankce ve snížené výši 126 600 Kč neměla mít pro obviněného likvidační charakter, byť zřejmě citelně zasáhne jeho majetkovou sféru. V daném případě se však jedná o žádaný efekt uložené sankce, jak je naznačeno dále.

[45] K námitce obviněného, že daná sankce svou výraznou výší neplní represivně-preventivní účel, zastává úřad opačný názor. V případě obviněného evidentně naopak předchozí uložené sankce nenaplnily svou funkci individuální prevence a je tak zcela namístě uložit se zřetelem na likvidační potenciál sankci ve výši, která bude pro recidivistu natolik citelná, aby do budoucna své vadné postupy neopakoval. Odejmutí autorizace totiž není definitivní a po uběhnutí zákonem stanovené doby může o její udělení Komoru znovu požádat. Při splnění podmínek pro udělení autorizace podle § 16f odst. 3 ve spojení s § 16i odst. 5 zákona o zeměměřictví nemá Komora důvod ani možnost mu udělení autorizace odepřít. Správní trestání má tedy v daném případě sloužit k tomu, aby byl v budoucnu dostatečně chráněn veřejný zájem a po případném znovuudělení autorizace obviněný produkoval výsledky zeměměřických činností ve výrazně vyšší kvalitě, než tomu bylo dosud, k čemuž ho dosavadní přestupková řízení zjevně dostatečně nemotivovala. Úřad tedy dospěl k závěru, že inspektorátem uloženou pokutu upraví s ohledem na zjištěné osobní poměry obviněného tak, aby byla na jedné straně zachována její výrazně žádoucí preventivní funkce pro daný případ a na straně druhé odpovídala částce, která by obviněnému a jeho rodině neměla dle provedené úvahy přivodit existenční potíže.

[46] Přezkoumáním výroku napadeného rozhodnutí, kterým byla obviněnému uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 2 500 Kč, úřad dospěl k závěru, že tento výrok je dostatečně opřen o § 95 odst. 1 přestupkového zákona a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb.

III. Závěr

[47] Úřad neshledal obhajobou napadené rozhodnutí inspektorátu nezákonným nebo nesprávným. V reakci na nové skutečnosti sdělené obviněným úřad pouze moderoval výši uložené pokuty s ohledem na možný likvidační potenciál ukládané sankce. U napadeného rozhodnutí inspektorátu tak úřad pouze změnil jeho výrok II. o výši uložené pokuty.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu nelze dále odvolat, resp. nelze podat rozklad podle § 152 správního řádu.

JUDr. Iveta Bláhová

vedoucí samostatného oddělení kontroly a dohledu

Oznamuje se doručením stejnopisu: Mgr. Michal Zahradník, advokát, IDDS: b4efvue

Na vědomí: Zeměměřický a katastrální inspektorát v Českých Budějovicích,
IDDS: 6asadpz